

Τάλαινα κόρη! εἰς τὰς ἑορτάς περιήρχετο πάσας
Τῆς θελκτικῆς ἀνθοδέσμης τὰ ἄνθη συναρμολογοῦσα·
Πόσον ταχέως, κλῆν, φεῦ! ἡ ταλαίπωρος κόρη παρῆλθε!
Ὡς κ' ἡ ἰσφάλει· ἦν τὸ ποτάμιον ἔσυρε ρεῦμα,
Δεῖπουσ' ἀπέθανεν ἄνθη.

Κατάρτα.

(Ἐκ τῶν ἀνατολικῶν ποιήσεων τοῦ Βίκτωρος Οὐγκά.)

Ἄς πλανᾷτ' αἰωνίως, ἔτι νέος καὶ κύπτων,
Ὅπου, μόλις τὸν δίσκον τοῦ ὀ ἥλιος κρύπτων,
Τὸν ὀρίζοντα πάλιν φλογώδης ποθεῖ!
Ὡς φονεὺς, ὅτις φεύγει εἰς τὸ νύχιον σκότος,
Ἄν βαδίξῃ ἀπαύστως, εἰς κατόπιν τοῦ κρότος,
Τὸ πλανώμενον βῆμά τ' ἄς ἀκολουθῇ!

Εἰς τοὺς στίλβοντας πάγου· τῶν ὀρέων ἄς πίπτῃ,
Ἄς κυλιέται πίπτων, καὶ χωρὶς ἴ ἀνακύπτῃ
Ἄς ζητῇ μὲ τοὺς ὄνυχας νὰ κρατηθῇ!
Ἄς λαμβάνουν ἐκεῖνον ἀντὶ ἄλλου, κ' ἐκπνέων
« Εἰμ' ἀθῶος » ἄς κράξῃ, καὶ οἰμώζων καὶ κλαίων
Ἄς ἐκπνεύσῃ ἀφῆ εἰς σταυρὸν σταυρωθῇ!

ὦ! ἄς κρέμαται τότε μὲ ἰάνθιναν στόμα
Καὶ ὁ θάνατος, μόνον εἰς ἐκείνου τὸ ὄμμα
Ὀρατὸς, ἄς γελᾷ μὲ μορφήν εἰδεχθῆ!
Καὶ ζωὴ ἄς ἐμμένῃ εἰς τὸ πτώμα τοῦ τόση
Ἦστε, ὅταν τὰ χεῖλη τοῦ θανάτου ῥοφῶσι
Τῶν σαρκῶν τοῦ τὸ αἶμα, νὰ τὰ αἰσθηνθῇ!

Οὔτε ἄνθρωπος πλέον, οὔτε πνεῦμ' ἄς μὴ μείνῃ,
Ἄλλ' ἐπὶ τὸ γυμνὸν τοῦ σώμ' ἄς πίπτῃ πυρίνη
Γλῶσσα, καὶ μὲ χειμάρρους βροχῶν ἄς πλυθῇ!

Ἄς ἐγείρετ' ἐκάστην φρίκης νύκτα, παλαιῶν
πρὸς αὐτοὺς, καὶ ματαίως τῶν ἀπλήστων ὀνείρων
Νὰ διώξῃ τοὺς ὄνυχας ἅς προσπαθῇ !

Εἰς γυναῖκα.

(*Ἐκ τῶν Φθινοπωρινῶν Φύλλων τοῦ Βίκτωρος Οὐγκώ.*)

Κόρη, βασιλεὺς ἂν ἤμην, τὸ βασιλεῖόν μου ὄλον,
Τ' ἄρμά μου, τὸ σκῆπτρον, ὅλην τὴν πληθύν των ὑπηκόων,
Τὰ λουτρά μου καὶ τὸ στέμμα, καὶ τὸν φοβερόν μου στόλον,
Ὅν ἀδυνατεῖ νὰ φέρῃ πᾶσα θάλασσα ἀθρόον,
Ἔδιδον εὐθύς δι' ἐν σου μόνον βλέμμα φλογοβόλον.

Κόρη, ἂν θεός τις ἤμην, γῆν, ἀέρας καὶ θαλάσσας,
Τῶν ἀγγέλων μου τὰς τάξεις, καὶ τὰ στίφη τῶν δαιμόνων,
Καὶ τοῦ χάους τὰς βαθείας, ζοφεράς ἀβύσσους πάσας,
Κόσμου, οὐρανοῦ, ἐκτάσεις, καὶ τὴν ἀτρακτον τῶν χρόνων
Ἔδιδον δι' ἐν ἀμέσῳ γλυκὺ φίλημά σου μόνον.

Ἀσμάτιον.

(*Ἐκ τῶν Contemplations τοῦ Βίκτωρος Οὐγκώ.*)

Διατί με πλησιάζεις τόσον, ὦ σκληρὰ μου φίλη,
Διατί με πλησιάζεις, πλὴν χωρὶς νὰ μοῦ λαλήσῃς ;
Διατί μοῦ μειδιῶσιν οὕτω τὰ ὑγρά σου χεῖλη,
ὥστε φρένας νὰ κλονίσουν δύνανται κ' εἰς βασιλεῖς ;
Διατί με πλησιάζεις τόσον, ὦ σκληρὰ μου φίλη,
Διατί με πλησιάζεις, πλὴν χωρὶς νὰ μοῦ λαλήσῃς ;

Ἄν, φιλότατη μου, δὲν ἔχῃς τί νὰ μοι ἀνακοινώσῃς
Τί τὴν χεῖρά μου τοσοῦτον τρυφερῶς ἢ χεῖρ σου θλίβει ;
Ἄπὸ τὰς ἀγγελικὰς σου καὶ ἀθάνας ἐντυπώσεις,
Ὅπου ἡ διάνοιά σου ἀφροντίς ἐνδιατρύβει,

